

PRIEKULES BAPTISTU DRAUDZE

Maijs (86)- 2013

Svētā Gara auglis

Gal.5:22 Bet Gara auglis ir:mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.

Tā ir metafora, ko Pāvils lieto, lai parādītu vērtības, kas ir cilvēka dzīvē, kurš staigā ar Kristu. Pāvils nerunā par ticības augli, vai mīlestības augli, bet gan par Gara augli. Interesanti, ka Auglis ir rezultāts tam, ko Svētais Gars dara mūsu dzīvē. Mēs nevienu no šīm vērtībām, kas raksturo Gara augli, nevaram paši panākt. Ir cilvēki, kas saka, es saņemšos un mīlēšu. Kādu laiku tā var, bet ne ilgi. Citi saka: es sevi noskaņošu un būšu priecīgs...

Pāvils runā par augli. Ja ir auglis, tad ir arī augšana. Pāvils redz kristieša dzīvi kā lauku, kā dārzu, kur kaut kas ir iesēts, kur kaut kam ir jāiznāk. **Ef.5:9 Gaismas auglis viscaur ir labprātība, taisnība, patiesība..** Dzīve Kristū ir kāds auglis. Kāds auglis, kas nobriest. **Ef.5:11 Nepiedalieties neauglīgajos tumsības darbos, bet labāk celiet tos gaismā.** Kontrasts starp gaismu un tumsu, kontrasts starp garu un miesu. Kontrasts domājot par cilvēka attiecībām ar Dievu. Vēstule Galatiešiem ir Pāvila runa arī tiem, kuri grib atgriezties atpakaļ pie bauslības. **Gal.3:3 Vai jūs esat tik neprātīgi? Garā iesākuši, jūs tagad miesā gribat pabeigt?**

Draudzes Galatijā ir piedzīvojušas Svētā Gara pieskārienu, bet kaut kādā brīdī viņi to ir noniecinājuši. Viņi ir atkrituši atpakaļ savā vecajā izpratnē. Tāpēc Pāvils iedrošina staigāt Garā un nesekot miesas tieksmēm. **Gal.5:16 Bet es saku: staigājiet Garā, tad jūs miesas kārību savaldīsiet.** Tā ir pavēle: Staigājiet Garā! Šī pavēle runā par to, ka mums ir kaut kādā veidā jāpakļauj savas miesas kārības. Un to mēs spējam tikai tad, kad staigājam Garā.

Gara auglis ir Gara dotās žēlastības. Tā ir atkarība no Svētā Gara. Šīs izpausmes nerunā par kādu progresu, un nav saliktas speciālā kārtībā kādā mums tās ir jābūt. Man ir mīlestība, bet es neesmu priecīgs. Man ir miers, bet es esmu ļoti nepacietīgs. Mēs varētu pat teikt, ka šis saraksts nav pabeigts. Tās ir vērtības, kas visskaidrāk raksturo Svētā Gara darbību cilvēkā. Iespējams, ka ir vēl citas, kas raksturo Svētā Gara piepildītus cilvēkus, bet Pāvils šeit piemin šīs 9.

Mīlestība

Dievišķa mīlestība. Tā ir sevis aizliegšana citu labā. Mīlestība, kas ir būtībā pamatā mūsu kalpošanai. 1.Korintiešiem 13. mēs redzam, ka mīlestība ir pati lielākā. Tāda mīlestība, kas ļauj pāriet no vārdiem uz darbiem. Bet kā lai mēs zinām, vai kāds cilvēks mūs mīl? Protams, mums ir svarīgi vārdi, bet ar tiem vien nepietiek. Ir vajadzīga rīcība. Ir vajadzīga darbība, kad redzam, ka šis cilvēks tiešām parāda savu mīlestību. Apustulis Jānis saka: **cilvēks, kas saka, ka mīl Dievu, bet nemīl savu brāli, nekad nav Dievu pazinis.** Tas nozīmē, ka patiesa mīlestība spiež mūs ieraudzīt Dievu ikvienā cilvēkā. Mēs varētu daudz runāt par to, bet viens ir skaidrs - **kad mums šī mīlestība nav!** Mēs varam mīlēt tikai tāpēc, ka ļaujām Svētajam Garam darboties mūsu dzīvē.

Prieks.

Mēs zinām, kas ir smiešanās un mums šķiet, ka tad, kad smejamies, esam priecīgi. Jaunā Derība māca par prieku iekš tā Kunga. **Fil.3:1 Beidzot vēl, mani brāļi, priecājieties iekš Tā Kunga; to pašu jums rakstīt man nav par apgrūtinājumu, bet jums ir par stiprinājumu. Fil.4:4 Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties!**

Man šķiet, ka prieks ir lielums, kas mūsu dzīvē savu īstumu parāda tikai kādos kritiskos apstākļos. Nevis tad, kad mums iedod dāvanas. Nevis tad, kad ir kaut kas sasniegts. Bet tad, kad ir pelēcība, kad ir nemīlīgs laiks dabā un dzīvē. Mūsu sirdīs ir prieks par Dievu, par to, ko Dievs dod mūsu dzīvē. Tādu prieku nemaz nevar noturēt pie sevis. Tas parādās mūsu kalpošanā. Tam ir jāparādās.Ja Dievs dod prieku, mēs varam to parādīt citiem. Tas ir ļoti būtiski. Tas vienmēr nenozīmēs smaidu līdz ausīm. Tas ir iekšējs prieks. Prieks, ka Dievs ir palīdzējis sīkumos. Spēja ieraudzīt tās sīkās, mazās Dieva žēlastības, ko Viņš ik brīdī noliek mūsu priekšā. Tas ir patiens prieks, kad mēs mācāmies būt kā bērni. Mācāmies priecāties kā bērni.

Miers.

Vispirms jau miers ar Dievu. **Rom.5:1 Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.** Ir kāda kopsakarība starp to, kāpēc mēs nevaram dzīvot mierā ar cilvēkiem iepretim tam, vai mums ir miers vai nav miera ar Dievu. Ja mums ir miers ar Dievu, tad mieru ar cilvēkiem ir nesalīdzināmi vieglāk sasniegt. Ja miera nav.....Miers ir kvalitāte, kas atkal nav atkarīga no mums.

Pacietība

Dievs ir pacietīgs. Dieva pacietība ir tik liela, ka Viņš ir lēns dusmot. Kas notiktu, ja Dievs būtu ātrs dusmot? Ja Dievam nebūtu pacietības, tad mūsu dzīves jau sen būtu šajā pasaulē beigušās. Mēs jau sen būtu šo dzīvi beiguši, jo Dievs būtu teicis: pietiek! Es to vairs nevaru izturēt! Saglabāt pacietību ir nesalīdzināmi grūtāk tad, ja tiekam pārbaudīti. Tad, ja, maigi izsakoties, visu laiku tev kāds kāpj uz varžacīm. Kā tu reaģēsi? Ko tu darīsi? Tu izteiksi savu nepacietību? Tu izteiksi savu slikto viedokli? Vai tu meklēsi spēku pie Dieva?

Laipnība

Laipnība ir kvalitāte, kuru mēs esam aicināti parādīt cits citam. **Ef.4:32 Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis.** Arī Dievs ir laipns ar mums. Dievs ir parādījis Savu laipnību. Esiet laipni cits pret citu. Ne tikai pret tiem cilvēkiem, kas patīk, bet pret visiem. Tas nav mūsu nopelns, bet tas ir Svētā Gara darbs mūsos, lai mēs būtu laipni.

Labprātība

Tas vairāk nozīmē devību. Devību tādā izpratnē, ka mēs esam gatavi dot vairāk, nekā vajag. Mēs zinām, cik mums ir jādod. Tas ir apmēram tā, ka, tirgū iepērkoties, mums kāds cilvēks tik ļoti iepatīkots, ka mēs ne tikai samaksātu prasīto naudas summu, bet iedotu vairāk. Ne kā dzeramnaudu, bet vienkārši tāpēc, ka mēs saprotam, ka būt labprātīgam nozīmē vienmēr iedot mazliet vairāk, nekā saņemt. Tā ir tāda došanas svētība, domājot par labprātību.

Uzticamība

Šeit lietotais grieķu vārds nozīmē ticību. Varētu domāt, ka šeit runa ir par ticību. Taču redzam, ka ticības būtība ir paļāvība uz Dievu. Un man šķiet, ka šādu mūsu ticību visvairāk pārbauda tie brīži, kad mēs esam vai nu garīgi, vai ekonomiski

„iespiesti stūrī”. Tad Dievs jautā: kāda ir tava uzticēšanās? Vai tu gaidīsi Manu palīdzību?

Lēnprātība

Mēs varētu runāt par spēku, kas ir saistīts kopā ar lēnību. Tāds cilvēks, kuram ir visas iespējas visu izdarīt pašam. Kuram ir daudz spēka, daudz iespēju, bet kurš paliek kluss, kurš necenšas sacensties. Domāju, ka lēnprātība ir kvalitāte, kas vislabāk sevi parāda tad, kad esam gatavi uzticēt kādam citam to, ko mēs visu laiku esam darījuši. Mēs dažkārt sakām: ja es pats to darītu, es to izdarītu desmit reizes labāk un trīs reizes ātrāk. Tā tas ir, ka tu esi labāks un ātrāks. Bet tā būtība ir, ka tu apzināti paej malā, lai tas otrs varētu priecāties, kaut arī klupdams un krizdams. Lai tas otrs, darot šo darbu, arī varētu kādu prieku gūt.

Atturība jeb paškontrolē

Kādi Bībeles pētnieki saka, ka tā ir seksuālā atturība. Baptisti teiktu, ka tā ir atturība no dzeršanas, smēķēšanas un „lamu vārdiem”. Es gribu teikt, ka tā ir paškontrolē visās jomās, arī ēšanā un kafijas dzeršanā. Tas ir jautājums par to, kas nosaka mūsu dzīves virzību. Kas ir tas, ko kontrolējam mēs paši, un kas ir tās lietas, kuras kontrolē kādi spēki no ārpusē, bet mēs esam tiem pakļauti? Tas ir jautājums par to, ka mēs visu nedarām. Kā Pāvils saka: **1.Kor.6:12 Viss man ir atļauts, bet ne viss der. Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt.** Tātad Svētais Gars dod mums tādu prātu, ka mēs varam visu izlaist caur savu domāšanas mehānismu un teikt: nē, tas man neder. Svētais Gars ir tas, kurš saka: tagad pietiek, nedari vairs tā. Tā ir atturība gan sadzīvīskās lietās, gan arī attiecībā uz mūsu dvēseli. Vai tu spēj būt atturīgs? Vai tu saproti, ka atturība ir kvalitāte, kas raksturo tavu nespēju tikt ar sevi galā? Vienīgi Dievs to var!

Augļi nenogatavojas vienā dienā. Tāds ir dabas likums. Ir vajadzīgs laiks. Mēs varam būt priecīgi, ka Dievs mums katram dod laiku, lai šie augļi veidotos. Jāatzīst, ka mēs Dievam varam dot tikai savas tukšās rokas, tāpēc, ka tie augļi ir Viņa augļi. Lai Dievs dod, ka mēs esam tie, kas aug un veidojas, kuru briedums ir redzams. Jo pasaule mūs pazīs pēc mūsu augļiem. Tikai pēc augļiem, ne pēc sarakstiem draudzēs un ciltsrakstiem. Atceries, ka Pāvils saka, lai mēs tiecamies pēc šādām lietām, lai mēs topam Svētā Gara pilni. Tas ir process visa mūža garumā.

Mārcis

UZPLAUKSTI

Draudzē Prieka Vēsts š.g. 14. aprīlī notika sievietēm veltīta konference, kurā Ilke Peh no Teksasas, dalījās par tēmu – „Uzplaukt”. Viņas galvenais mērķis bija mudināt jaunietes, māmiņas, vecmāmiņas, kā arī vientuļās sievietes, uzplaukt. Uzplauksti vietā, kur tu esi un darbā, ko tu dari!

Dievs grib, lai tu šeit esi. Viņš ieplānoja tavu dzimšanu /Jer.1:5, Gal.1:15, Efez.1:4/ un Viņam ir plāns arī tavai dzīvei. Ir brīži, kad jūties nevērtīga un tukša? Sāc darīt laimīgus citus un tu atradīsi piepildījumu. Mums bieži liekas, ka nepieciešams izdarīt kaut ko milzīgu un ievērības cienīgu. Dari savus ikdienas darbus ziedot. Tam, ko tu dari ir liela nozīme.

Kāpēc cilvēki nepiepilda savus aicinājumus:

1. Nezina, ka vajadzētu uzplaukt

Dodies ceļā /1.Sam.9-10/! Daudz cilvēku nemaz neierauga, kāpēc Dievs viņus šeit iestādījis, viņi ir apmierināti ar mazumiņu. Nē! Ej un paņem visu, mērķē augstāk un izlem būt tas, ko Dievs vēlas, lai esi. Piemēram, es spēlēju klavieres par godu Dievam, esmu pieradusi un jūtos ērti. Pajautā Dievam, ko Viņš vēlas, lai tu dari. Izej ārā no komforta zonas.

2. Salīdzina sevi ar citiem

Pārstāj salīdzināt, tā vietā fokusējies uz atšķirīgo. Ko es varu izdarīt, ko neviens cits nevar? Domā savādāk. Es gribu būt es pati. Ja visi būtu vienādi, pasaule būtu garlaicīga. Katrs ir unikāls, ne kopija vai viltojums. Necenties „kopēt” kādus cilvēkus draudzē. Esi tu pati!

3. Cilvēki ir nepacietīgi

Uzplaukšana prasa laiku. Iespējams, vajadzīga visa dzīve, lai zieds atvērtos. Pacietība ir kā rūgta sakne, bet tās augļi ir saldi. Ja Dieva plāns prasa laiku, nemeklē plānu B. Atceries, ka tu tiec gatavota, tāpēc esi pacietīga un kalpo, kalpo, kalpo. Nesatraucies par procesu, bet ļaujies uz Dievu.

4. Apkārtējās vides nospiesti, ierobežoti

Par spīti tam, kādā ģimenē esi augusi - trūkumā vai bagātībā, mīlestībā vai to pat neiepazīstot, tu vari uzplaukt. Tu esi dzimusi, lai lidotu, neļauj apkārtējai videi sevi ietekmēt. Pirms tu kļuvi par latvieti, tu biji Dieva bērns, tāpēc nepadodies savai kultūrai, lai tā tevi neierobežo. /Ebr.11:23-28/.

5. Nevēlas izdarīt izmaiņas savā dzīvē

Nebaidies izdarīt izmaiņas, atstāt komforta zonu, lai uzplauktu. Progresā likums – izmaiņas. Neesi sīka puķīte, bet kā liela ziedoša puķe. Kad Dievs tev liek kaut ko darīt, tev jābūt gatavai izmaiņām, kā piemēram, Ābrahāmam bija jāatstāj sava valsts. Bērnībā meitenes mēdz rotāties ar plastmasas krellēm, viņas tām ļoti pieķeras un uzskata par vērtīgām, taču tu nevarēsi rotāties ar īstām pērlēm, ja neatdosi krelles. Kam tu esi pieķērusies? Atlaid un esi gatava saņemt no Dieva ko vērtīgāku.

6. Nevēlas cīnīties

Aicinājuma piepildīšana prasa cīņu. Nav nozīmes tavam augumam, bet gan cīņasspāram, kas ir tevī. Nepārtrauc cīnīties, dari to līdz galam. Uzzinot vai piedzīvojot ko tavuprāt sliktu, nenolaid rokas un cīnies tam pretī.

7. Pārņemti ar savām vājībām

Nesaki es esmu jauna /Jer.1:4-7/ vai nespēcīga. Fokusējoties uz vājībām tu neuzplauksi. Koncentrējies uz mērķi. Apzinies, kas tu esi Jēzū Kristū un uzvari vājības. Dažreiz mēs esam kā cimdī, bet kad Dievs ieliek savu roku tajā... Jēzus ir tevī, tāpēc tu vari uzziedēt.

8. Nespēja tikt pāri pagātnes analizēšanai

Cilvēki ļauj, lai pagātnes notikumi viņus apstādina, paši sevi apzīmogo. Marija bija stāvoklī nebūdama precēta, taču viņa neļāva, ka citu smiešanās viņu aptur. Jēzum bija jāpārkāpj pāri tam, kas vilkā līdzi no bērnības. Fokusē savu dzīvi uz to, ka Dievs tevi bija ieplānojis.

MANA DZIMŠANA BIJA DIEVA IEPLĀNOTA! ES UZZIEDĒŠU!

Agate

LABĀKĀ MAMMA PASAULĒ!

6 gadi: MAMMA ZINA VISU!
8 gadi: MAMMA ZINA DAUDZ!
12 gadi: MAMMA PATIESĪBĀ DAUDZKO NEZINA!
14 gadi: MAMMA NEKO NEZINA!
16 gadi: MAMMA? KĀDA MAMMA!
18 gadi: MAMMA IR NOVECOJUSI!
25 gadi: VARBŪT MAMMA ZINA!
35 gadi: PIRMS IZLEMJU, PAJAUTĀŠU MAMMAI!
45 gadi: INTERESANTI, KO DOMĀ MAMMA!
75 gadi: KAUT ES VARĒTU PAJAUTĀT MAMMAI!

Kāds tēvs atnācis uz
bērnudārzu pakaļ dēlam.

Viņam vaicā:

- Kurš ir jūsējais?
- Vai nav vienalga? Rīt
tāpat jāved atpakaļ.

KAS IR JĒZUS UN KĀDS VIŅŠ IR?

Kādā aprīļa mēneša piektdienas pēcpusdienā, kad notika pusaudžu nodarbība zēniem, biju patīkami pārsteigts par zēnu viedokli un to, kādu viņi saskata Jēzu un to kāds Viņš ir.

„Jēzus Kristus ir Dieva Dēls un Glābējs. Viņš zvejo cilvēkus un apliecina viņiem Dievu. Viņš ir „burvīgs” dziedinātājs. Viņš nomira pie krusta tāpēc, ka Viņš uzņēma visus cilvēku grēkus.”

/Klāvs, Kristiāns, Ēriks/

„Jēzus Kristus ir draudzīgs, gādīgs, mīļš, dodošs, „tur vārdu”, priecīgs, neredzams, uzklausošs, iedrošinošs, labestīgs, grēku piedodošs, zemes izgudrotājs, gaismu radošs un pazemīgs.”

/Mārcis, Ģirts, Daniels/

„Jēzus ir Dieva Dēls, kurš nācis ar gudrību un ar mērķi parādīt cilvēkam labu. Viņš mira pār mūsu grēkiem. Daudzi cilvēki tic Viņam un apliecina Viņu, kā cilvēku dvēseļu Glābēju. Viņš mira pār mūsu grēkiem: kas tika darīti, kurus izdarām tagad un kurus vēl izdarīsim. Viņš piedos tev visu. Viņš ir brīnumu, labestības un piedošanas pilns! Cilvēks, kurš izvēlas iet Kristus ceļu ir pilnībā pārvērties.”

/Eduards, Aleksandrs, Rimants/

Šoreiz pārdomas par savu identitāti. Man bieži ir nācies sev uzdot jautājumu, kas es esmu? Tīņu gados laikam nebija tik svarīgi, kas es esmu, cik - kas es esmu priekš citiem? Tad bija svarīgi būt uzmanības centrā un nekļūt neievērojamai, bet tieši otrādi, lai mani pamana apkārtējie. Līdzīgi jau arī studiju gados, pirmajā darbā ... utt.

Kad pieņēmu Jēzu kā savu Glābēju, mainījās mana attieksme pret sevi, pret apkārtējiem, un ne reizi vien atkal uzdevu sev jautājumu, kas es esmu? Atziņa, ka esmu Estella, Dieva bērns, jauns radījums Kristū ir pats, pats labākais, kas var būt. Man vairs nav jābūt Agnesei, Ingai, Lienei, Dacei vai vēl daudz, daudz citiem personāžiem, kādiem es reiz gribēju līdzināties, kam gribēju patikt un kādu svešu identitāti es vēlējos pieņemt. Bet...

Gribu pastāstīt par kādu savas dzīves posmu, kurā savu identitāti ļāvu atkal izlaupīt. Es kā cilvēks neesmu godkārīga, bet man vienmēr ir patīcis, ka sanāk tas ko es daru, vai tas ir darbā, vai ikdienas lietās. Jo vairāk tad, ja es varu būt cilvēkiem noderīga, ja manām darbībām ir rezultāts un labs rezultāts. Ļoti jauki ir piedzīvot, ka no tā ko paveicu, kāds cits ir svētīts. Un tā dzīvojot savos labajos darbos manu identitāti kāds pamazām, pamazām izlaupīja.

Savā darbā es spēju paveikt visu. Es nemīlu tādus vārdus kā "NĒ" vai "ES NEVARU". Manuprāt, nav nekas neiespējams. Ja kāda lieta šķita par grūtu, citēju vien pantu, ka Dievā es spēju visu. Dažkārt nemaz nemanīju cik procentuāli jau darbs bija aizņēmis manu dzīves laiku. Un es nerunāju par darba laiku un atpūtas laiku kā par atsevišķiem jēdzieniem, bet gan par laiku kopumā. Ja kādreiz reti, reti gadījās pavadīt ilgākas stundas darbā, tad vēl pavisam nesen jau nemaz vairs nevarēju saskaitīt, cik naktis esmu pavadījusi darbā.

Atceros, kā daži kolēģi, it kā jokojot, no rīta sasveicinoties teica, ka mani satiekot nevarot saprast - ir rīts vai vakars, jo es birojā esmu gan tad, kad viņi ienāk un tur esmu arī tad, kad visi aiziet. Pašai jau tā nelikās, jo darbam bija rezultāti, es varēju izdarīt daudz. Un tas pat radīja zināmu gandarījumu.

Tāpat arī ar kalpošanu draudzē. Noteikti nepārprotiet - kalpošanai ir ļoti liela nozīme un jo īpaši draudzē, bet vienmēr ir svarīgi ar kādu sirds attieksmi savu kalpošanu veicam. Kādu laiku mana kalpošana bija saistīta ar mūziku. Caur dziedāšanu, caur vijoles spēli, es biju tik tuvu Dievam, kā šķiet nekad neesmu bijusi, bet tajā pašā laikā es sastapos ar pārbaudījumu, kas saistās ar cilvēkiem. Un šis pārbaudījums bija kādi noteikumi, kādi uzstādījumi, kādas prasības, dažkārt arī kritika. Lai šķietami visiem izpatiktu, un kā sev to formulēju - patiktu Dievam, tādēļ ļoti daudz laika pavadīju gan mēģinājumos, gan papildus mācoties mūziku.

Un kādu dienu es apjautu, ka manī atkal ir jautājums - kas es esmu? Un ko es daru? Vai Dievs var uzlūkot to, ko es saucu par kalpošanu Viņam?

Es svārstījos starp atbildēm: "Jā, Tu kalpo Dievam!", jo es ļoti daudz darīju savā darbā, un kalpoju draudzē. Bet sāka nākt arī atbildes - "Tu dari daudz, bet kvalitāte ir labāka par kvantitāti".

Un tad notika kāds lūzums dzīvē, kad strauji pasliktinājās veselība. Kad ar mani notika kādas neizskaidrojamas lietas, ko ārsti nemaz nevar salikt manī kopā un atjaunot. Un arī pēc ārstu teiktā, tikai mainot dzīvesveidu arī veselība mainīsies. Man to bija grūti pieņemt, bet arī Dieva vārdā ir teikts, ka mēs esam tik veseli, cik

vesela ir mūsu sirds /nedaudz pārfrāzēju Jāņa 3.vēstuli 2.pantu/.

Un arvien vairāk pievēršot uzmanību tam, kāda es esmu un kas ar mani notiek es sāku ieraudzīt pazīmes, ka man ir pārāk svarīgi būt priekš citiem labai, izdevīgai, pašpietiekošai un varošai. Bet ar to es pati vien ļaujtos nobīdīt fokusu no Dieva.

Šobrīd atskatoties uz sevi kādu gadu atpakaļ, redzu tādu ainu, ka Dievs savā laipnībā man arī nemaz neuzbāzās ar Savu palīdzību, bet jo vairāk es darbojos, jo vairāk Viņš ļāva man darboties. Vienīgi, es neesmu tik visspēcīga kā Dievs. Lai kā gribētos būt par globālo jautājumu risinātāju - cilvēka un jo vairāk, manos spēkos tas neietilpst. Es ticu, ka Dievs mani apturēja.

Es uzdrošinājos nomainīt darba vidi, darba laiku un apstākļus. Es uzdrošinājos rītos ilgāk gulēt un vakarus pavadīt mierā. Es arvien biežāk uzdrošinājos teikt cilvēkiem "NĒ" un "ES NEVARU", un sev pateikt, ka atsakos risināt visus globālos jautājumus. Visgrūtāk jau ir cīņa ar sevi. Apkārtējie cilvēki, ja ne visi, tad noteikti lielākā daļa atteikumus uztver normāli, jo, ja nevar viens palīdzēt, tad taču ir arī citi pie kā vērsties. Sevi ir grūtāk nolikt malā un teikt, tagad necelies un neskrien, bet paklusē un ieklausies.

Pamazām es sāku piedzīvot dažādus Dieva brīnumus. Sev par pārsteigumu, Dievs darbojas un pagodinās arī manā dzīvē jo vairāk tad, kad atdošu sevi un savu laiku Viņam. Kad koncentrējos uz Viņu nevis uz cilvēkiem. Kad domāju par novērtējumu Dieva acīs, nevis kad uztraucos par novērtējumu cilvēkos.

Arvien vairāk draudzeņu nobola acis un saka - tiešām - Dievs Tevi ļoti mīl - ja Tu vari dzīvot no Viņa žēlastības, tad arī es to varu. Vai tā nav svētība, kad mana dzīve atspoguļo Dievu?

Skatos uz savu atvasi un redzu sevi vēl laiku atpakaļ - viņai ir tik svarīgi visiem patikt, skriet un izpildīt to ko no viņas gaida, saņemt atzinību... Un ja visa tā nav, tad seko milzīgas sirdssāpes. Bet es saku paldies Dievam, ka Viņš parāda, kas ir mana identitāte. Viņš parādīs to arī manai meitai un Viņš to parādīs ikvienam cilvēkam. Mana īstā identitāte ir Dievā. Es varu patikt un varu arī nepatikt cilvēkiem, bet Dievs neskatās kā redz cilvēki, cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi /1.Sam.16:7/

Estella

Pārdomas par Vasarsvētkiem

Vasarsvētkos Dievs caur Savu Garu nāca, lai piepildītu cilvēkus un visas tautas būtu vienotas ar Dieva sadraudzību. Vasarsvētkos cilvēki no dažādām tautām ar dažādām valodām dzirdēja apustuļa Pētera uzrunu un notika brīnumu darbi. Mūsdienās nekas nav mainījies. Dieva Gars mūs vada uz atgriešanos no grēkiem. Dievs deva Savu Dēlu Jēzu Kristu, lai izpirktu mūsu grēkus un atpestītu mūs no ļaunā. Praviētis Micha Dieva tautu nosauc par sargu torni **4:8a Un tu, ganāmo pulku sargu torni...** Ticīgie ir kā sargu tornis. Zināms, ka Dievs sargā un vada, Jēzus Kristus sekotājus, kā vienotu tautu. Jēzus ir tas, kurš dod drošību. Paļaujies uz Viņu. Lai slavēts tas Kungs mūsu Pestītājs.

/ Aigars Dārznieks /

Sveicam dzimšanas dienā!

14.05. – Arnolds Burvis
14.05. – Inese Kātiņa – 55 gad jubileja
14.05. – Dāvis Ziemelis
16.05. – Dace Rele
18.05. – Zenta Svava
25.05. – Silvija Rihlicka – 50 gadu jubileja
29.05. – Kristīne Jaunzeme
30.05. – Ineta Kātiņa

Dievs ar mani.

Dievs pie manis nāk.
Dievs ir mūžīgs vienmēr,
Viņam nekas nav svešs.
Dieva rokās ir katrs no mums.
Viņš uzlūko mūsu katru soli.
Dievs grib, lai tu ticētu Viņam,
Viņš redz visu par katru.
Visur Dievs stāvēs tev klāt,
Ja Viņu sadzirdēt gribēsi.

/Aigars Dārznieks/

Kāds ateists reiz vaicāja mazai meitenītei: „Kāds ir tavs Dievs?” Meitenīte atbildēja: „Tik liels, ka tava galva to nesaprot un tik mazs, ka manā sirdī dzīvo.”

Reiz tika uzcelta jauna baznīcas ēka un cilvēki no tālām zemēm devās to apskatīt. Viņi apbrīvoja tās skaistumu! Augšā uz jumta kāda maza nagla dzirdēja, ka cilvēki apbrīvoja it visu jaukajā baznīcas struktūrā, izņemot mazo naglu! Neviens pats nezināja, ka nagla tur bija, tāpēc tā kļuva ļoti dusmīga un greizsirdīga.

„Nu, ja jau es esmu tik nenozīmīga, tad neviens nepamanīs, ja es no šejienes pazudīšu!”
Tad nagla atbrīvojās, noslīdēja no jumta un iekrita dubļos.

Tajā naktī lija lietus. Pavisam drīz tā jumta daļa, kurā trūka naglas, tika vējā aiznesta pa gaisu un caur jumtu sāka tecēt ūdens. Ūdens laidās lejā pa sienām, apmetums sāka krist zemē, paklājs piesūcās ar ūdeni un kancele, uz kuras

stāvēja Bībele – bija izpostīta. Un tas viss tikai tāpēc, ka mazā nagla izlēma padoties!

Bet, kā ar naglu? Kamēr tā bija savā vietā, tā bija arī noderīga. Dubļos guļoša tā bija tikpat neievērojama, taču tagad tā bija arī nederīga un drīz to pārņems rūsa!

Stāsta morāle: Katrs cilvēks ir svarīgs draudzei!

Gluži kā nagla, arī tu vari dažreiz justies neredzams, taču atceries, ka arī tava prombūtne, gluži kā naglas – tiks pamanīta! Kad tu neesi kopā ar citiem Dieva pielūgšanā, kaut kādā veidā Kristus miesa no tā cieš. Mēs VISI esam daļa no Kristus draudzes.

/„Christianstories.co”/

12.maijā svinam Ģimenes dienu ar brīnišķīgiem priekšnesumiem, bērniņu svētīšanu un

26.maijā – svētdienskolas noslēgums kopā ar ciemiņiem no Mērsraga un jaukiem pārsteigumiem...

Sūtiet labas ziņas uz e-pastu: zentasvara50@inbox.lv

